

Inde i Sovekammeret rejste Hansine sig fra en Stol ved Guttens Seng, da Doktoren viste sig i Døren. Han blev et Øjeblik staaende paa Dørtærskelen, — og denne Gang lykkedes det ham mindre godt at skjule en vis Overraskelse. Det var aabenbart, at Rygtet eller hans egen Fantasi havde tegnet ham et ganske andet Billede af den saa meget omtalte Præstekone i Vejlbj.

„Deres Søn er syg,“ sagde han med pludselig Deltagelse, efter at have nærmet sig og trykket hendes Haand. „Forhaabentlig dog ikke noget videre . . . en almindelig Forkølelse, mener Deres Mand.“

Han tog en Stol og satte sig hen ved Sengen. Guttan sov endnu, og han vækkedes end ikke, da Doktoren nu aftog et Par kæmpestore Manchetter og med sine lange, hvide Hænder gav sig til at beføle hans Hoved og tælle hans Puls. Idet der blev rørt ved Vatlappen foran det syge Øre, slog han langsomt Øjnene op, og laa derpaa længe ubevægeligt og saa' paa den fremmede Mand. Først da han fik Øje paa Moderen ved den anden Side af Sengen, syntes han at vaagne til fuld Bevidsthed. Han saa' atter over paa den gaadefulde Fremmede, betragtede hans sorte Frakke, hans Diamantnaal og store, hvide Tænder, mens en begyndende Angst afspejlede sig i hans blaahvide Øjne.